

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 79.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366574080/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Tys, Herr Curator, det er dog aldrig en af de betroede Hemmeligheder, som ligge i Arkivet?»

«Bevares, min naadige Frue, bevares! det har jeg seet og hørt gjennem en Sprekke i Panelet; thi han boer i mit Huus, som De veed. Men det er altsammen Grillenfængerier, som en god Kone nok kunde faae ud af Hovedet paa ham.»

«De har dog aldrig i Commissions»...

«Bevares, min naadige Frue, bevares! jeg giver mig ikke af med Commissionsforretninger.»

«Herr Hinds første Kone døde meget pludselig, ikke sandt – spurgte Fruen – og efterlod ham en betydelig Formue?»

«Just derfor, min naadige Frue, anseer han i sine Grillenfængerier den velsignede Rigdom selv for en Ulykke – vedblev Curatoren – og deraf kommer vel ogsaa den Grille, at han nu reiser bort over Hals og Hoved, fordi han er blevet forelsket i en røg Pige, troer jeg. Men jeg maa anbefale mig, jeg har Forretninger i Overformyndersret.»

Curatoren gik. «Herr Hind veed nok – sagde Fruen efter et Ophold – til hvem han betroer sine smaa Hemmeligheder, men maaskee ikke hvem han har til Naboe paa sit Værelse, og denne Herr Curator er dog den taabeligste Sladdermond i Byen. Nu maa du da berede dig paa et rørende Afskedsbesog, Maria – vedblev hun – skulde det efter al Formodning forvandle sig til en Frierscene, saa lov mig blot, at opsætte Svaret i otte Dage; inden den Tid maa min Mand vist indtræffe, og det lykkes mig maaskee forinden, at uddrive dig af din Forblindelse og vise dig denne Herr Hind i sin sande Skikkelse.»

«Jeg lover dig Inter, Søster, – svarede Maria alvorlig – er Nogen af os To forblindet, saa er det visselig dig. Hvor underligt et fuldt Hjerte kan trænge til Meddelelse, har jeg selv i flere Dage prøvet, og det eenfoldigste Menneske kunde jeg gjerne have betroet mit Hjertes Hemmelighed. Du er den Eeneste, som veed den; men for dig har jeg ikke kunnet udøse mit Hjerte. Dit forsigtige mistænkelige Blik seer Plan og listig Hensigt, hvor jeg kun seer Ubetænksomhed og hensigtsløs Aabenhjertighed; du seer Falskhed, hvor jeg seer godmodig Venlighed, og du seer et heelt overlagt Spil, eller maaskee endnu noget Værre, hvor jeg seer de naturligste Ytringer af en fintsøkende Sjæls Skrupler og indvortes Kamp.»

«Jeg beder dig endnu engang – sagde Søsteren utrolig – ved vor

Moders sidste Time besværges jeg dig, giv ham blot i tre Dage intet Svar!»

Maria studsede ved Søsterens Høitidelighed, hun aabnede allerede Læberne, for at svare, da bankede det paa Døren og Herr Hind traadte ind.

»Tilgiv – sagde han – om jeg kommer ubeleiligt.« – En kold Hilsen af Fruen var Svaret, og Maria var for spendt og urolig til, at hun kunde faae et eneste Ord frem.

»Jeg indseer – vedblev han – at mine hyppige Besøg i den senere Tid ikke ere fri for Udseendet af Paatrængenhed, og jeg vilde nødig miskjendes i saa elskværdig en Families Øine. Det er sidste Gang, jeg sætter min Fod i dette mig uforglemmelige Huus, imorgen forlader jeg Hovedstaden for bestandig, og ønsker at medtage, om ikke Andet, saa dog deres Agtelse og venskabelige Erindring. En Bøn har jeg endnu, inden jeg forlader dem, det er den eneste og sidste, at den skjønnne Maria vil skjænke mig et Øiebliks Samtale uden Vidner.»

»Min Søster har ingen Hemmeligheder for mig,« svarede Fruen S . . . . med stigende Uro.

»Men jeg beder dig, Søster, – afbrød Maria hende – lad mig opfylde Herr Hinds Ønske! jeg seer ingen Grund til at afslaae denne Bøn.»

»Velan da, Søster, jeg gaaer – svarede hun med bævende Stemme; – men husk paa – hvidskede hun Maria i Øret, idet hun gik – husk paa hvad vor Moder sagde til dig i sin Dødstund!»

Maria blegnede og holdt sig fast ved Stolen for ikke at synke.

»Hvorned har deres Søster saaledes forfærdet Dem? – spurgte Herr Hind urolig – frygter De for at være ene med mig et Øieblik? hvor ved er jeg da blevet saa forhadt i deres Øine?»

»De finder mig i en besynderlig Stemning, hvis Grund jeg nu ikke kan forklare Dem – svarede Maria og fattede sig. – At jeg ikke frygter for at være ene med Dem, eller paa nogen Maade seer Dem ugjerne, det har De jo ofte nok haft Leilighed til at bemærke. Men hvad har De at sige mig, som min Søster ikke kan høre?»

»Skulde De aldrig have ahnet det? skjønnne Maria, eller har jeg saa ganske bedraget mig, at ingen Stemme i deres Hjerte taler venligt og deeltagende for mig, til Trods for den fjendtlige Dæmon, som staaer kold og ubarnhjertig imellem os, og søger at iføre mig Mørkets sorteste Dragt for deres Øine.»

»Jeg forstaaer Dem ikke. Om end min Søster miskjender deres